

РЕШЕНИЕ

№ 1608

гр. София, 15.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 15.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **8368** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл.10 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/.

Образувано е по жалба на Р. Д. П., уточнена от назначения на жалбоподателката от съда процесуален представител-ав.Р. В. с молба от 12.01.21 г., срещу Решение по Протокол №3/23.06.2020 г. на Комисията по чл.10 от Наредбата за реда за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Район „С.“-СО, потвърдено с решение от 11.08.2020 г. на кмета на Район „С.“-СО, с искане за отмяната му като незаконосъобразно.

С писмения отговор по жалбата, обективиран в съпровод.писмо на ответника за изпращане адм.преписка на съда, се оспорва допустимостта на жалбата, без да се излагат конкретни съображения в тази насока. При условията на евентуалност се иска жалбата да бъде отхвърлена, по съображения, че безспорно е установено от Удостоверение №32/2020 г. на Сл.Вп-Т. наличието на недекларирани пред МДТ-[община] жилищни и нежилищни имоти.

В о.с.з. жалбата се поддържа от процесуалния представител на жалбоподателката-адв.В. и се иска уважаването ѝ.

Ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк.М., моли за отхвърлянето на жалбата, без да излага конкретни съображения за нейната неоснователност и без да коментира събраните по делото доказателства, но при заявявано искане за присъждане

на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не взема участие в съдебното производство и не дава заключение за законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението на съда от з.з. на 15.01.21 г. и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага преповтарянето ѝ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения на съда от фактическа и правна страна.

С оспореното пред съда протоколно решение на комисията по чл.10 от НРУУРОЖТСО, назначена със Заповед №РСЦ19-РД91-17/03.12.19 г. на кмета на Район „С.“-СО /приложена в преписката/, е постановен отказ за включване на жалбоподателката в картотеката на нуждаещите се от жилище на СО-район „С.“ по Заявление вх.№РСЦ20-ГР94-496/12.03.20 г. Решението е мотивирано от фактическа страна с „установена собственост на идеални части от имоти, години за постоянно обитаване на територията на населено място от 0 до 3 категория.“ Приложеното и посочено в решението правно основание за постановления с него отказ е чл.5, ал.2, т.2 и т.4 от НРУУРОЖТСО.

Решението е оспорено по административен ред от заявителката и жалбоподател в съдебното производство пред кмета на Района, който го е потвърдил с решение от 11.08.20 г. Видно от съдържанието, му същият е възприел съображенията на комисията по чл.10 от НРУУРОЖТСО по материалното съдържание на акта. Допълнително е конкретизирал само притежаваните ид.части от имоти от жалбоподателката в [населено място], а именно една десета ид.ч. от жилищна сграда, една десета ид.ч. от дворно място и една десета ид.част от две промишлени сгради. Изложил е и, че с жалбата инициирала адм. оспорване не са приложени документи, доказващи липсата на собственост или прехвърлянето на ид.части от имоти-годни за постоянно обитаване.

От съдържащото се в адм. преписка Удостоверение от СлВп-гр.Т. действително е видно изложеното от ответната комисия и кмета на Района притежание на една десета ид. части от имоти-жилищна сграда и две промишлени сгради в [населено място], [улица]. От него обаче се установява още, че жилищната сграда, от която жалбоподателката притежава 1/10 ид.част е с площ от 66 кв.м., т.е. тя притежава 0.66 кв. м. ид.части.

От приетите по делото доказателства безспорно се установява, че жалбоподателката е в трайно влошено здравословно състояние. Същата е с ТНР в размер на 88 процента от 10.06.14 г., съотв.-80 процента ТНР, съгл. последното ЕР на ТЕЛК. Страда от инсулинозависим диабет с КДС. Диабетна полиневропатия. Хиатална херния с рефлукс езофагит. АХ-I-II степен.Тораколумбална спондилоартроза. Дискова херния L5-Ес1. Дискова протрузия. Дисков пролапс L4-L5. ХВБ III кл. по ЦЕАП.Хроничен пиелонефрит. Еписклерит. Ангиопатия рет.диабетика. Същото състояние се установява и представените по делото епикризи и становище на общо практикуващия

лекар на жалбоподателката д-р Р. И.. В последното е посочено, че тежкото общо състояние и трудностите в социалната адаптация налагат на лицето да бъде осигурена самостоятелна жилищна площ, която да дава възможност за провеждането на медицински и рехабилитационни мероприятия, вкл. при необходимост ползване на личен асистент.

От доказателствата по делото се установява и това, че ид.части от посочените имоти са вписани по партидата на жалбоподателката на основание наследствено правоприемство от Д. П. И., починал на 15.02.2018 г., видно от удостоверение за наследници от 08.04.19 г. В съотв. с Удостоверение по чгд №187/2019 г. от 09.04.19 г. на РС-Гутракан, в особената книга за отричане от наследство е вписан отказ от наследство на жалбоподателката Р. Д. от наследството, останало след смъртта на Д. П.И.. На основание вписания отказ от наследство, уголемил дяловете на останалите наследници, от последните /без участието на жалбоподателката/ е бил сключен договор за покупко-продажба, вписан в СлВп-Т. на 29.07.19 г. Следователно жалбоподателката не притежава приетите в адм. производство 1/10 ид.части от имоти към датата на постановяване на оспореното административно решение на ответната комисия.

При тези фактически установявания, от правна страна съдът излага следното:

Оспореното решение е издадено компетентен орган-чл.146, т.1 АПК.

Компетентността на назначената със Заповед №РСЦ19-РД91-17/03.12.19 г. на кмета на Район „С.“-СО комисия, издател на оспореното пред съда решение, произтича от разпоредбата на чл.10, ал.1 от НРУУРОЖТСО, издадена на основание законовата делегация на чл.45а ЗОС.

Спазено е и изискването на форма на административния акт-чл.146, т.2, вр.чл.59, ал.1 и ал.2 АПК-решението е в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити. Изложени са фактическите съображения на колективния орган, като е посочено и правното основание за упражненото от него правомощие да постанови отказ за картотекиране. В съответствие с установената съдебна практика /Тълкувателно решение №16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС/, за мотиви към административния акт се приемат и данните от документите към преписката, както и съображенията, изложени от по-горния административен орган, потвърдил акта при адм. му оспорване.

Съгласно приложеното от органа правно основание- чл.5, ал.2, т.2 и т.4 от НРУУРОЖТСО, право да кандидатстват за настаняване под наем в жилища по чл. 3, ал. 1, т. 1 от същата наредба имат семейства или домакинства /кандидати/, отговарящи едновременно на следните условия:

- не притежават жилище, вила или идеални части от такива имоти, годни за постоянно обитаване, или право на ползване върху тях, на територията на Столична община и в районите на населени места от 0 до 3 категория включително, определена в Единния класификатор на административно- териториалните и териториалните единици в Република България / чл.5, ал.2, т.2/;

- не притежават фабрики, работилници, магазини, складове за търговска и стопанска дейност или идеални части от такива имоти, в районите на населени места от 0 до 3 категория включително /чл.5, ал.2, т.4 /;

Гр.Т. е населено място от 3 категория /макар и това да не е посочено в адм.производство/, видно от Приложение №2 към т.2 от Заповед №РД-02-14-2021/14.08.2012 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството за утвърждаване на категоризация на общините в Република

България съгласно Приложение №1 и на категоризация на населените места в Република България съгласно Приложение №2 /обн.ДВ, бр.66 от 28.08.2012 г., неофициален раздел/, издадена на основание чл.36, ал.2 от Закона за административно-териториалното устройство на Република България във вр. с т.4 от Решение №291 на МС от 16.12.2011 г.

Приложените в преписката доказателства не установяват обаче нито, че жилищната сграда от 66 кв.м., от която жалбоподателката е притежавала една десета ид.ч., е годна за постоянно обитаване, нито че вписаните в Сл.Вп две други сгради, като „промишлени“, от които също е притежавала по една десета ид.част, представляват складове за търговска и стопанска дейност, което обуславя материалната незаконосъобразност на акта.

Дори и да се приеме обратното, то с упражненото право да се иска картотекиране за общинско жилище, жалбоподателката търси защита на правото си на личен и семеен живот, което безусловно е налагало преценка за пропорционалност от административния орган спрямо конкретиката на случая. Такава не е била извършена. Съгласно чл. чл. 6 АПК административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. От две или повече законосъобразни възможности органът е длъжен да избере тази възможност, която е осъществима най-икономично и е най-благоприятна за държавата и обществото. Административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими.

Освен това принципът на правовата държава по чл.4, ал.1 КРБ изисква съразмерност/пропорционалност на въведените ограничения на индивидуални права и свободи. Това означава, че те трябва да бъдат подходящите, възможно „най-меки“ и същевременно достатъчно ефективни средства за постигане на конституционно и законово оправданата цел. Принципите на пропорционалност и разумност са предписания, които ръководят прилагането на правната система, така че да отговаря на конкретната ситуация по подходящ и пропорционален начин. Принципите на пропорционалност и разумност гарантират съгласуваност между прилагането на закона и постигането на целта му, като се гарантира неговата справедлива употреба.

Конкретиката на случая, установена по делото, въвн от всяко разумно съмнение за съда, налага извода, че постановеният отказ е бил непропорционален, дори и при неправилно възприетите от органа факти. Жалбоподателката е в тежко здравословно състояние, притежаваните от нея 0.66 кв.м. ид.части от жилищна сграда в [населено място] не могат да се приемат за такива, удовлетворяващи основно нейно човешко право-правото на жилище. По делото няма данни дали тя някога изобщо е живяла в [населено място], а ако и живяла-откога не живее там.

Най-същественото обаче е, че още преди произнасянето на ответната комисия на 23.06.20 г., посочените фактически основания за постановения отказ са били отпаднали, поради извършения от жалбоподателката на 08.04.2019 г. отказ от наследство, вписан в РС-Тутракан в особената книга за това на 09.04.2019 г., което само по себе си директно обуславя материалната незаконосъобразност на акта-арг. от чл.142, ал.1 АПК.

По изложените съображения, оспореното решение се отменя, а преписката се връща за ново произнасяне при спазване за задължителните указания по прилагането на материалния закон, дадени по-горе.

Независимо от изхода на спора, с решението не се възлагат разноски /чл.172а, т.7 АПК/, тъй като жалбоподателката е освободена от съда заплащането на държавна такса и разноски, съотв такива не са били направени от нея /чл.143, ал.1 АПК/.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 АПК, АССГ, П о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Р. Д. П., Решение по Протокол №3/23.06.2020 г. на Комисията по чл.10 от Наредбата за реда за управление и разпореждане с общински жилища на територията на СО, район „С.“.

ВРЪЩА делото като преписка на комисията по чл.10 от НРУУРОЖТСО при район „С.“-Столична община ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ В 1-МЕСЕЧЕН СРОК от влизането на съдебното решение в сила по подаденото от Р. Д. П. Заявление с вх. №РСЦ20-ГР94-496/12.03.2020 г. на Район „С.“-Столична община.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд-София град пред Върховен административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: